

på 60 pct. af udgifterne til psykologbehandling efter henvisning fra den praktiserende læge.

Desuden findes der i dag i samtlige 54 politikredse et landsdækkende net af lokale og uafhængige offerrådgivninger, hvor der tilbydes ofre for forbrydelser støtte og vejledning af frivillige støttepersoner.

Offerrådgivning er et supplement til den rådgivning og støtte, der ydes af politiet, andre institutioner og professionelle. Offerrådgivningen tager navnlig sigte på den menneskelige kontakt og samtale med ofret, men omfatter også vejledning om de særlige støttemuligheder, der findes af f.eks. lægelig, psykologisk, social og juridisk karakter.

Der har været en så markant udvikling i antallet af henvendelser til offerrådgivningerne, at initiativet må siges at være blevet en succes. Fra starten i 1998 til maj 2000 blev der registreret ca. 1.000 henvendelser, i 2001 var antallet af henvendelser oppe på 7.275, og tallet er steget yderligere i 2002, men er endnu ikke endeligt opgjort.

For at få et klarere billede af rækkevidden og kvaliteten i tilbuddet er Justitsministeriet i gang med at gennemføre en såvel kvantitativ som en kvalitativ evaluering af offerrådgivningen, og den undersøgelse ventes færdig i oktober i år.

Det aktuelle forslag, hvor kriminalforsorgen skal tilbyde rådgivning og vejledning, indebærer, at voldsotret og gerningsmanden skal have støtte fra den samme institution. Det mener jeg ikke er hensigtsmæssigt. En sådan ordning, hvor ofret ved en personlig henvendelse til kriminalforsorgen kunne risikere at skulle vente side om side med gerningsmænd, der er blevet dømt for vold, voldtægt eller lign., vil givetvis kunne betyde, at en del volds ofre afholder sig fra overhovedet at søge om hjælp.

Hertil kommer, at vejen til den nødvendige hjælp efter forslaget synes ekstra lang og besværlig, idet ofrets første kontakt oftest er med politiet, som allerede i dag både rådgiver og vejleder om offerrådgivningens støtte m.v., hvorefter voldsotret så efter beslutningsforslaget skal kunne henvises til kriminalforsorgen. Oftest vil kriminalforsorgen stå i den situation, at de blot skal henvise til endnu en specialiseret hjælpeinstans, som f.eks. kommunen, psykologer, offerrådgivningerne, Erstatningsnævnet m.v.

Efter min opfattelse yder vi ofrene den bedste støtte ved at sikre, at de eksisterende tilbud er koordineret via et tværfagligt samarbejde og dermed udtryk for en helhedsorienteret indsats.

Dette er således også helt centralt i den handlingsplan om indsatsen over for vold mod kvinder og behandlingstilbuddet til voldelige mænd, som regeringen har fremlagt. Formålet med handlingsplanen er således dels at styrke de eksisterende aktiviteter, dels at gå nye veje for at forstærke støtten til volds ofre og bremse volden i hjemmet.

Regeringen igangsatte allerede i 2002 en række aktiviteter med det formål at bekæmpe vold, herunder støtte til ofrene. I den forbindelse kan det nævnes, at der er etableret en 24 timers telefonrådgivning, tilbudt overfaldsalarmer til voldstruede kvinder, udarbejdet oplysningspjecer på flere forskellige sprog og igangsat flere undersøgelser bl.a. med henblik på en særlig indsats i forhold til etniske kvinder og børn på kvindekrisecentrene.

Der er ligeledes igangsat flere initiativer rettet mod den voldelige mand. Jeg kan f.eks. nævne projektet »Dialog mod vold«, hvis formål er at oprette permanente behandlingstilbud til voldelige mænd. Der er i øjeblikket 20 mænd i behandling.

Af andre initiativer kan jeg nævne, at jeg har nedsat en arbejdsgruppe, der skal undersøge muligheder for at fjerne en voldelig mand fra hjemmet i en periode, den såkaldte Østrigsmodel. Arbejdsgruppens arbejde forventes færdigt til sommer.

Kl. 18.20

I relation til Erstatningsnævnets sagsbehandlingstider har forslagsstillerne foreslået, at der skal tilføres nævnet så mange midler, at der kan foreligge en foreløbig erstatningsfastsættelse inden 3 måneder.

Som nævnt tidligere er jeg enig i, at det er vigtigt for offeret, at spørgsmålet om erstatning træffes så hurtigt som muligt. Som det nærmere vil fremgå under behandlingen af B 103, det næste forslag, er regeringen dog af den opfattelse, at problemer med statslige myndigheders sagsbehandlingstid som udgangspunkt bør løses gennem ændrede arbejdsgange og effektiviseringer.

Derfor har Justitsministeriet og Erstatningsnævnet i fællesskab udarbejdet den handlingsplan for 2003, hvor målet er, at sagsbehandlingstiden ved udgangen af 2003 højst skal være 3-4 måneder.

I beslutningsforslaget foreslås der endvidere en ændring af værnetingsregler vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser, således at sager om afgørelser truffet af nævnet skal kunne an-